

10. V baziliki sv. Marka.

Benetke.

Ne, ne! Kdó pač tukaj bi móčil!
 Ob mármornem stebri sloním . . .
 S krasótoj, bazilika, tvojoj
 Oči naj, srcé si pojím!

Kdó znal bi imena vsa slavna
 »Stvariteljem slavnih téh slik!
 Kdó gor tam na svodu visókem
 Sestavil je tá mozaik?

Zlató, srebró, marmor, dragúlji . . .
 Vse v skladu se bajnem bleščí,
 Vse národu svetca, San-Marka,
 Venéciji otca slaví,

Ne, ne! Kdó pač tukaj bi móčil!
 Tu gledati moreš samó . . .
 Pač! Vitka signora kraj mene,
 Glej, číta mi v knjigi lepó!

Berilo pobožno, seveda!
 Zamaknjena vánje je vsà . . .
 Pogledam . . . v platnicah rudečih,
 Oh, »Bádeker«! tebe imá.

11. V doževi palači.

Benetke.

Palača dožev, slavni grad . . .
 Čaróbne vé dvorane!
 Pozdravlja nas le otlí jek
 Posétnike neznane.

»Kjé doži ste mogočni zdaj?«
 Tu nékdo záse pravi;
 »Svoboda národova — kjé?«
 Popotnik drug dostavi.

In po dvoranaš semintjà
 Nas tolpa se pomiče;
 Kot da smo prišli, zdí se mi,
 Častít, kropít — mrlíče.

A tretji kaže nam z rokoj
 Po slikah stén in svóda:
 »Lepota in umétnost pa
 Živita še, gospóda!«

A. Aškerc.

Ne smem!

Kakó se je godilo,
 Saj niti sam ne vem;
 Srcé bi svoje vprašal,
 Todà — ne smem, ne smem!

Takó spomin bi meni
 Strastnó razvnel srcé,
 Budeč v njem mrtve upe,
 Budeč željé mrtvé.

Kot vetrec iskro tlečo
 V življenje prebudí,
 Da hipno zúbelj svétli
 Pogubna zanetí:

In kakor mračna mègla,
 Kadàr zagrne dol,
 Obstrla temnokrila
 Srcé bi moje bol . . .

Gr. Novák.

